

kationsforbindelse, så risikoen for, at udenforstående kan koble sig på forbindelsen og følge retsmødet, reelt er ikke eksisterende. Retsplejerådet har ikke forudsætninger for at vurdere dette mere tekniske spørgsmål. Såfremt en risiko for, at udenforstående kan koble sig på forbindelsen, ikke fuldstændigt kan udelukkes, kan en sådan risiko i helt særlige tilfælde tale for, at arrestantens personlige tilstedeværelse er nødvendig i et retsmøde, hvor dørene er lukkede i medfør af retsplejelovens § 29.

5.2.3. Hensynet til arrestanten

Varetægtsfængsling, andre frihedsberøvende foranstaltninger og isolation er de mest indgribende straffeprocessuelle tvangsindgreb, og denne omstændighed kan tale for, at arrestanten er til stede i retten, hvis arrestanten ønsker dette. Deltagelse via en videoforbindelse kan ikke fuldstændig sidestilles med en tilstedeværelse i retten, og man må holde sig for øje, at arrestanten alt andet lige vil opleve sig længere fra processen, hvis den pågældende – sammen med fængselsfunktionærer og eventuelt forsvareren – befinder sig i et separat lokale, mens resten af sagens aktører befinder sig i selve retslokalet.

Hvis arrestanten efter at have drøftet spørgsmålet med sin forsvarer samtykker i at deltage i retsmødet via en videoforbindelse, vil en sådan deltagelse normalt være ubetænkelig, hvis også retten er af den opfattelse, at arrestantens deltagelse i retsmødet ved personlig tilstedeværelse er unødvendig. Det kan naturligvis ikke udelukkes, at en arrestant på grund af situationen og/eller nedsatte personlige ressourcer kunne være mindre tilbøjelig til at protestere mod, at retsmødet afholdes som videoretsmøde, men det må kunne lægges til grund, at forsvareren og retten vil være opmærksomme på, om der foreligger sådanne særlige forhold i forbindelse med et samtykke.

Retsplejerådet har overvejet, hvilken betydning arrestanternes bekymring for, at videoafhøringen optages og udleveres til uvedkommende, bør have for reglerne om videokommunikation. Ligesom en arrestants bekymring for, at retsbøger o. lign. udleveres til uvedkommende, ikke har udelukket fastsættelse af regler om retsbøger, så bør en arrestants bekymring for, at videoafhøringen bliver optaget og sendt til uvedkommende, efter Retsplejerådets opfattelse ikke udelukke regler om videokommunikation. Derimod kan

en sådan bekymring give anledning til, at retten forklarer uddybende om teknikken ved videokommunikation og – i det omfang, der måtte blive fastsat regler om billed- og lydoptagelse samt om opbevaring og sletning af sådanne optagelser efter retsplejelovens § 33, stk. 2 – om billed- og lydoptagelse samt om opbevaring og sletning heraf.

Man må også holde sig for øje, at arrestantens manglende samtykke til at deltage via videoforbindelse i en del tilfælde kan være båret af et forståeligt ønske om at benytte retsmødet om fristforlængelsen til at opnå et afbræk i arrestantens hverdag, ligesom muligheden for at opnå kontakt med pårørende eller andre, der overværer det pågældende retsmøde, kan spille ind.

Ved vurderingen af den betydning, som et samtykke må tillægges, må det indgå, at retten ifølge retsplejelovens § 767, stk. 1, sidste pkt., kan bestemme, at fremstilling af arrestanten helt kan undlades, hvis det vil være forbundet med uforholdsmæssige vanskeligheder. Varetægtsfængslingens indgribende karakter og hensynet til arrestanten har således ikke ført til, at arrestanten i dag har et krav på at være til stede i retten i alle tilfælde, hvor spørgsmålet om fristforlængelse behandles.

5.2.4. Hensynet til fortrolighedsforholdet mellem arrestanten og forsvareren

Hensynet til fortrolighedsforholdet mellem arrestanten og forsvareren taler umiddelbart for, at arrestanten og forsvareren befinder sig samme sted under retsmødet. Arrestanten har således krav på at kunne kommunikere direkte med forsvareren, uden at nogen overhører samtalen, og det må fortsat antages, at forsvarerens fysiske tilstedeværelse – som anført i betænkning nr. 1401/2001 side 359 – i det hele er en bedre støtte for arrestanten, end når forsvareren optræder som et billede på en skærm.

Forsvarerens tilstedeværelse i retten sammen med sagens øvrige aktører kan dog også anses som en fordel for så vidt angår forsvarerens opgavevaretagelse. Endvidere vil forsvarerens transporttid og dermed de samlede omkostninger ved sagen, som sigtede normalt vil skulle betale i tilfælde af domfældelse, kunne reduceres, hvis forsvareren har nærmere til retten end til det sted, hvor arrestanten er anbragt. I så fald vil forsvarerens tilstedeværelse i retten også være af positiv betydning for arrestanten. Dersom for-